

CONILLETES SENSE MARE

Quan ma mare era xicoteta, la meua iaia criava a casa conills, pollastres, gallines i ànecs.

Ma iaia vivia en una planta baixa amb corral on poder tindre els animals domèstics que criava per a consum propi.

Una vegada una conilla, poc després de parir set conillets, es va morir.

La meua iaia, molt preocupada, per a que no es moriren també els conillets va tindre una idea. Agafà un biberó dels que ma mare utilitzava per a jugar amb les seues nines i el va omplir de llet de vaca, de la que bevien en el desdejuni ells. Agafà un conillet amb la mà i, en obrir-li la boqueta, li posà el biberó en ella.

Va ser una gran idea perquè tots els conillets varen beure llet del biberó i pogueren eixir endavant.

Ma mare i mon tio, tots, tots els dies els dies pel matí, a migdia i per la nit els donaven la llet que la meua iaia calfava un poc abans i la posava en cada biberó. Ells, a poc a poc, anaven creixent.

Quan passà un temps, els conillets ja podien menjar i no necessitaven beure només llet.

Varen ser uns dies molt bonics. Ma mare ho recorda molt. Per a ella i el seu germà semblava una festa cada vegada que agafaven els conillets per donar-los el biberó. Ho feren amb molta il·lusió. Sigué molt bonic vore'ls créixer, com començaven a caminar fet xicotets botets, com jugaven entre ells, com dormien tots acorruadets com si foren un bolic de llana, etc.

El pare dels conillets era un mascle molt gran de color negre i la mare menuda i de color blanc i amb el mateix tipus de pel que el pare, llarg.

Aleshores dos conillets varen nàixer negres, quatre de color gris i només un conillet era blanc con sa mare. Tres eren mascles i quatre femelles.

Ma mare, en aquest temps, tenia nou anys, igual que jo ara. Ella plorava molt pensant que algú volguera matar als conillets que tan s'estimava. Encara que ella sabia que eren per a consum domèstic no podia ni pensar-ho sense que se li nuvolaren els ulls.

A la meua iaia li trencava el cor vore-la plorar i va decidir que aquesta camada no tindria el final que camades anteriors. Va rumiar la idea i es la va dir als seus fills: donarien els conillets com a mascotes a famílies conegudes. Ma mare i el seu germà donaven salts d'alegria i li demanaren a sa mare que els deixara que es quedaren un per a ells.

La iaia va cedir. Es varen quedar amb el blanquet que li tenien un afecte especial perquè era l'únic d'aquest color i era el més menudet.

Li posaren de nom Bogui i el varen tindre fins que es va morir de vellet.

